

opusdei.org

Dopis preláta (10. března 2025) | Radost

Prelát Opus Dei nás v pastýřském dopise vybízí, s pohledem na myšlenky svatého Josemaríi, k zamyšlení nad některými podobami radosti.

10.03.2025

Milovaní, ať Ježíš opatruje mé dcery a syny!

1. V tomto krátkém dopise - na základě podnětu, který mi před několika týdny dala jedna vaše sestra

- jsem si řekl, že se s vámi zamyslím nad několika málo podobami radosti, zejména s pohledem na slova svatého Josemaríi.

Radost je obecně důsledkem vlastnění a prožívání dobra a v závislosti na typu tohoto dobra má radost různou intenzitu a stálost. Pokud radost není důsledkem konkrétního prožitku dobra, ale je důsledkem samotného bytí člověka, je obvykle považována za štěstí. V každém případě radost a štěstí jsou tehdy nejhlubší, jsou-li zakořeněné v lásce.

Dnešní doba není lehká, jak ve světě, tak v církvi (a Dílo je malou částí církve). Ve skutečnosti všechny doby měly tak či onak svá světla a stíny. I proto je zvlášť nutné pěstovat v sobě radostný postoj. Vždy a za všech okolností můžeme a máme být šťastní, protože tak si to přeje Pán: „Aby moje radost byla ve vás a aby se

vaše radost naplnila.“ (Jan 15,11) To řekl apoštolům a v nich nám všem, kteří přijdeme po nich; proto „je radost podmínkou života Božích dětí“¹.

Naopak, „smutek je neřest způsobená neuspořádanou sebeláskou, která není nějakou zvláštní neřestí, ale jejich společným kořenem“.² Tento výrok svatého Tomáše může být překvapivý, pokud například pomyslíme na utrpení v důsledku úmrtí milované osoby. Tato situace však ve skutečnosti nemusí vést k uvažovanému smutku, ale k zármutku, což není totéž. Je běžnou zkušeností, že ne každá bolest a odříkání vedou ke smutku, zvláště když jsou přijímány s láskou a pro lásku. A tak oběti matky za své děti, někdy i značné, mohou vyvolat bolest, ale nemusí způsobit smutek.

„To, co je třeba k dosažení štěstí, není pohodlný život, ale zamilované

srdce.“³. Všichni, kdo jsme viděli a naslouchali našemu Otci ve vile Tevere v posledních sedmi nebo osmi letech jeho života, zažili jsme ho vpravdě šťastného a spokojeného, i když to byla léta, kdy velmi trpěl, jak fyzicky, tak především kvůli vážným obtížím, kterými v těch letech procházel život církve.

Radost z víry

2. Přirozená radost vyvolaná milostí se projevuje zejména ve spojení s Božími plány. Pastýřům v Betlémě andělé oznamují „velikou radost“ (Lk 8,10) z narození Ježíše; mudrci zase vidí hvězdu s „nevýslovnou radostí“ (Mt 2,10). A konečně i apoštolové se zaradovali, když viděli Ježíše vzkříšeného (srov. Jan 20,20).

Křesťanská radost není pouhou radostí „zdravého zvířete“⁴, ale je ovocem Ducha svatého v duši (srov. Gal 5,22); sama o sobě je trvalá, protože se na něm zakládá, jak nás

nabádá svatý Pavel: „Radujte se stále v Pánu, opakují: Radujte se!“ (Flp 4,4)

Tato radost v Pánovi je radostí z víry v jeho otcovskou lásku: „Radost je nutným důsledkem božského synovství, vědomí, že jsme s oblibou milováni naším Otcem Bohem, který nás přijímá, pomáhá nám a odpouští nám. - Dobře a stále si to pamatujte: i když se někdy zdá, že se všechno hroutí, nic se nehroučí, protože Bůh neprohrává bitvy.“⁵

Tváří v tvář těžkostem nebo utrpení však může být naše osobní slabost příčinou, že tato radost ochabne, zejména není-li naše aktuální víra ve všemohoucí Boží lásku k nám pevná. „Dítě Boží, křesťan žijící z víry, může trpět i plakat: může mít důvod k zármutku, ale aby byl smutný, to ne.“⁶ I proto, abychom posílili - nebo obnovili - radost, je třeba přesvědčení víry v Boží lásku aktualizovat, a tehdy můžeme spolu

se svatým Janem tvrdit: „My, kteří jsme uvěřili, poznali jsme lásku, jakou má Bůh k nám.“ (1 Jan 4,16)

Víra má tendenci projevovat se tak či onak - slovy nebo beze slov - v modlitbě, a s modlitbou přichází radost, protože „když křesťan žije z víry - z víry, která není jen slovy, ale opravdová osobní modlitba -, projevuje se jistota Boží lásky radostí, vnitřní svobodou.“⁷

V naději se radujte (Řím 12,12)

3. Víra v lásku, kterou k nám Bůh má, přináší s sebou velkou naději. I tak můžeme rozumět výroku z listu Židům: „Víra je podstata toho, v co doufáme.“ (Žid 11,1) Předmětem naděje je popravdě budoucí a možné dobro. A dobro, v něž nás víra nutí doufat, je v zásadě plnost štěstí a radosti v konečném spojení s Bohem ve slávě. Jak nám říká svatý Pavel, je to „pro naději (na odměnu), která je vám připravena v nebi.“ (Kol 1,5)

Můžeme si být jistí, že k dosažení tohoto cíle nám nebudou chybět prostředky, pokud je svobodně přijmeme: začínat znovu a znovu, tak často, jak to bude nutné.

A když se nám různými způsoby představuje Boží vůle, a my máme pocit, že nejsme hodni nebo jsme neschopní, můžeme mít dokonce „jistotu nemožného“⁸, jak to cítil náš Otec na začátku Díla, ve chvílích naprostého nedostatku prostředků a ve společenském prostředí v naprostém protikladu ke křesťanskému životu.

4. Máme, vždycky můžeme mít „naději, která nezklame“, ne proto, že bychom si byli jistí sami sebou nebo něčím z tohoto světa, ale „proto, že Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán.“ (Řím 5,5)

Někdy nás mohou různé obtíže přivést k přesvědčení, že například

naše apoštolská práce není moc účinná, že nevidíme plody našeho úsilí a modliteb. Jsme si však dobře vědomi - a je vhodné si toto přesvědčení víry často obnovovat - že naše námaha není v Pánu marná (srov. 1 Kor 15,58). Jak i říkal náš Otec: „Nic není ztraceno“.

Naděje a radost jsou Boží dary a tak prosí i svatý Pavel: „A Bůh, (dárce) naděje, ať vás naplní samou radostí i pokojem ve víře, abyste prospívali v naději s mocnou pomocí Ducha svatého.“ (Řím 15,13)

Radost zamilovaného srdce

5. Láska k Bohu a k druhým lidem je spolu s radostí spojena s vírou a také s nadějí. „Kdo miluje, má radost z naděje, že se setká s velkou láskou, kterou je Pán.“⁹

Existují různé projevy lásky, které se shodují právě v tom, co je podstatné: touha po dobru milované osoby (a

pokud možno snaha o něj) a z toho plynoucí radost z vědomí, že toto dobro je konečně přítomno.

Mluvíme-li o lásce k Pánovi, můžeme mu přát něco, co sám nemá? Víme, že když nás stvořil svobodné, chtěl na sebe vzít riziko naší svobody¹⁰. Máme schopnost Bohu odeprít to, po čem touží: naši lásku. Svým způsobem radost z lásky k Bohu není jen ta podoba lásky, která spočívá v dobru, jež pro nás koná, ale také radost z toho, že mu můžeme naši lásku dát.

Láska jako zdroj radosti se zvláštním způsobem projevuje v odevzdanosti druhým, kdy se snažíme být, navzdory našim chybám, „rozsévači pokoje a radosti“¹¹. Takto máme navíc radost z toho, když ji vidíme u druhých, a, stejně jako náš Otec, jim můžeme podle pravdy říci: „Moje radost je i vaše radost.“¹²

6. „Opravdová láska vyžaduje zapřít sebe sama, odevzdat se. Opravdová

láska s sebou přináší radost — radost s kořeny ve tvaru Kříže.“¹³ Především kříž přijatý z lásky k Bohu je zdrojem blaženosti. Tak nás to učí Pán:

„Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vyhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu. Tak přece pronásledovali proroky, kteří byli před vámi.“ (Mt 5,11-12) Vlastně všechna blahoslavenství popisují původ radosti: „Blahoslavenství vás vždycky vedou k radosti, jsou cestou k radosti.“¹⁴

Je mnoho příčin, které mohou vést ke ztrátě radosti, zejména když jsme si vědomi svých vlastních slabostí a hříchů. Ale víra v Boží lásku a jistá naděje, která tuto víru doprovází, jsou základem, jak potvrzuje svatý Josemaría, „hluboké radosti z pokání“¹⁵. I tehdy, navzdory svým omezením a nedostatkům, můžeme s pomocí našeho Pána a našich

projevů lásky „ulehčit a usnadnit cestu druhým lidem“¹⁶.

Nejsvětější Pannu Marii, Matku Boží a Matku naši vzýváme jako Causa nostrae laetitiae. Kéž nám pomáhá, abychom byli vždy šťastní, abychom byli rozsévači pokoje a radosti ve všech okolnostech našeho života. Zvláště ji o to prosíme nyní v tomto Jubilejním roce naděje, v těsném spojení s utrpením papeže Františka.

S veškerou láskou vám žehná

váš Otec

Řím, 10. března 2025

.....

1 *Carta 13*, č. 99. Texty, u nichž není autor uveden, mají autora svatého Josemaríu.

2 Svatý Tomáš, *Suma Teologická*, II-II, q.28, a.4 ad1. «Smutek je jakási zplodina sobectví» (*Boží přátelé*, č. 92).

3 *Brázda*, č. 795.

4 Srov. *Cesta*, č. 659.

5 *Výheň*, č. 332.

6 «*Bohatství víry*», uveřejněné v novinách *ABC* el 2. 11. 1969.

7 *Tamtéž*.

8 *Carta 29*, č. 60.

9 František, audience, 15. 3. 2017.

10 Srov. *Boží přátelé*, č. 35.

11 *Brázda*, č. 59.

12 *Carta 14*, č. 1.

13 *Výheň*, č. 28.

14 František, homilie, 29. 1. 2020.

15 *Carta* 14. 2. 1974, č. 7.

16 *Brázda*, č. 63.

---

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
prelata-10-brezna-2025-radost/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-prelata-10-brezna-2025-radost/)
(24.03.2025)